

11 — Skok

Kao malom, otac mi je govorio da je ljubopitljivost najbolja i najgora čovekova osobina. Uvek želimo da otkrijemo više, napredujemo dalje. Vremenom, zaboravljamo bitne stvari, gubimo osećaj za stvarnost, ne sećamo se strane na kojoj smo bili, a nebitna nam je strana na kojoj se nalazimo. On je odabrao pogrešnu, skončao u borbi koja nije bila njegova.

„Ljigavčeva dolina...ko li smišlja ove nazive...“, mljacka tanušnu stabljiku Petar Ristivojević, moj prijatelj iz dana obuke.

„Nemoj mi reći da si pročitao plan spuštanja?“, pitam ga, iznenađen.

„Ma jok. Ovi zelenbaći ponavljaju svaku stavku... k'o papagaji.“, mrzovoljno okreće glavu ka trojici kojima je ovo prvi skok. Znoj im u slapovima teče niz uplašena lica, nervozno cupkaju s noge na nogu. Mahinalno im dodajem par listova 'rulije', opijumske biljke ljutkastog ukusa, koju i sam žvaćem.

„Ali, ovo je...“

„Ajde, 'ajde...ljutko je zdravo.“, ubeđuje ih Petar, „Za par minuta ćete izvesti svoj prvi borbeni skok, normalno je da se malo...opustite...pre toga. Do vruga i ovaj oklop!“, pokušava da se počese po stražnjici, „Jel mnogo tražiti da ih malko prilagode vojničkim potrebama?“

Zaštitni oklopi klase sedam, popularno nazvani ‘ljuske’, zbog svoje specifične svrhe — zaštita orbitalnog skakača pri prolasku kroz planetarni, atmosferski omotač – nakon čega postaju neupotrebljivi i odbacuju se na visini od hiljadu metara.

„Petnaest sekundi.“, tapšem ga po ramenu, ukazujući na pojavu zelenog, rotacionog svetla.

„Eto, ne mož’ čovek ni da se počese.“

„Ne brini, gravitacija će te baš ljupko istresti iz gaća na spuštanju.“, smeškam se, pričvršćujući kacigu na teški okovratnik.

Vrata hangara se otvaraju, ispod nas se nalazi pobunjenička kolonija Sevira 5. Široki levak zelenkaste svetlosti pruža se ka planeti – tunel kroz koji ću proći po sedamnaesti put, van obuke.

„Jel osećaš?“, veselo me pita Petar.

„Šta?“

„Kako šta bre? Napaljenost, svaki put! Žena mi postaje sve ljubomornija, kaže da više uživam u skokovima nego u seksu.“

„Jel greši?“

„Ne!“, više sa osmehom i skače u zelenu tubu.

Zajedno sa još dve stotine pedeset pet pripadnika brigade zakoračujem u zeleno i puštam da me gravitacija povuče ka površini. Ustremljujemo se, glavama nadole, ostavljajući ratnu krstaricu iza, hitajući ka zoni spuštanja. Gravitacioni tunel sa broda kontroliše pad, čvrsto nas držeći unutar svojih prozirnih zidova. Sile koje deluju unutar njega nam održavaju stalnu brzinu, sprečavajući preveliko ubrzanje koje bi dovelo da zapaljivanja;

ipak, ljuske se zagrevaju, i sada smo stotine usijanih tačaka na crvenkastom nebu. Strahovit prizor predstavljamo običnim smrtnicima koji nas sa zebnjom posmatraju iz svojih uporišta.

Jeza mi prolazi niz kičmu, dok osećam udarne talase kako tutnje kroz zidove tunela. Završavaju na površini, gde se sudaraju sa zemljom i izazivaju potrese u prečniku od deset kilometara, ometajući neprijatelja, dajući nama prednost.

Ljuštionica za deset sekundi, dopire preko slušalice. Granica od hiljadu metara, na kojoj se oslobađamo zaštitnih oklopa. Povlačim osigurače na ramenima i ljuska spada u delovima, ostavljajući trag dima iznad mene. Dim se pretvara u oblak koji se sada nadvija nad zemljom, oblak u koji se naša tamna borbena odela odlično uklapaju. Savršena maska, u kombinaciji sa zastrašujućom pojavom koju verno negujemo već decenijama, doneće nam minimalne gubitke, a njima — ogromne.

Stotinu metara do površine, gravitacioni tunel pojačava silu, usporavamo, dovoljno da se bezbedno spustimo, nedovoljno da nas neprijatelj precizno naciľja. Pomaže nam i masa prašine podignuta usled udarnih talasa. Dva metra od zemlje, prestaje dejstvo tunela. Spustili smo se. Orbitalne baterije su odradile dobar posao u suzbijanju neprijateljske artiljerije, ali po koji baraž i dalje nalazi put do nas. Prašina je zavesa koju nožem mogu seći, propratni potresi vrlo lako dezorijentišu, ali na to sam odavno navikao. Ne vodim se vidom, već osećajem, instinktom. Svaki iskusniji

skakač ima izuzetnu orijentisanost u prostoru. Lako se organizujemo u vodove i izbijamo izvan zone pada.

Na prvoj kontrolnoj tački vidim i Petra. Skinuo je kacigu — sedi, glave oborene ka zemlji.

„Pobili smo ih...sve...“, odmahuje glavom.

„Pa, to nam je i bio cilj, zar ne?“, pitam ga, zabrinuto.

Prstom mi pokazuje u pravcu iz kog je došao. Jedna ljuljaška se klata, okačena na jedini preostali lanac. Prašina oko nje se lagano sleže. Prilazim, širim oči u neverici dok mi se vidik razbi-strava. Ispred mene se nalaze ostaci parka, sada ispunjenog malešnim, dečijim telima i ruševine onoga što je ranije bilo obdanište.

„Rekli su da slećemo van civilnih zona...“, Petar cedi kroz zube, „Orbitalno granatiranje...nisu stigli ni da se sklone...“

Kod tog obdaništa sam se prvi put zamislio o ispravnosti onoga što radim. Odlučio da naučim na očevoj grešci, napustio vojsku, prestao da biram strane. Verovah da sam uspeo odabrati sopstvenu, neutralnu. Na planeti zemljoradnika, godinama sam sadio, kopao i potkresivao. Rat ostavio da vode ljubitelji rata. Barem sam mislio da će tako biti.

„Dobra ti ova domaća...“, Petar naginje čuturu, „Vidi ih...prelepi su, zar ne?“

Kroz dim izbombardovane planete, posmatram stotine svetlećih tačaka kako se spuštaju niz zelenkasti snop.

„Prelepi...al’ zašto ovde...?“

„Eno ga i udarni talas...uh...jel si osetio?“

„Zaista...“, naginjem i ja, „...nađeš se na drugoj strani, a nisi ni svestan kako si tu stigao...“.

„Eh, kako si stigao...nismo mi ni išli nigde, strane su se jednostavno pomerile...ljudožderstvo ti je to.“

„Šta to?“

„Ljudi ljude jedu...eto...zavisi samo da li jedeš, il’ se krčkaš u loncu.“

„Al’ kako smo mi dospeli u taj lonac? Obična zemljoradnička kolonija.“

„Ma možeš i ljubimče da im budeš, kad tad će te prozovu za pobunjenika...eno je... ljuštionica...šta misliš, dal’ ovi današnji skakači mogu da se počesu, dok su u ljusci?“

„Nakon onog tvog pisma ostavke, sa sve obrazloženjem... “

„Baš sam im skresao, zar ne?“ , smeška se, „Dodaj mi tu čuturu...da ispratimo i ovaj skok.“